

ΕΤΟΣ 70όν

9 Οκτωβρίου 2022

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 41 (3619)

ΕΝΑΣ ΑΠΡΟΣΜΕΝΟΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ

Καθώς ο Ίησους Χριστός κατευθυνόταν προς την πόλη Ναΐν, βρέθηκε μπροστά σέ ένα πλήθος ανθρώπων πού συνόδευαν τή σορό ενός νεαρού, ό οποίος ήταν ό μοναχογιός μιάς χήρας. Μπροστά στό γεγονός αυτό, ό Κύριος συναισθάνθηκε τόν πόνο τής γυναίκας καί, πλησιάζοντάς την, τής είπε νά μήν κλαίει. "Επειτα, άφου άγγιξε τό νεκρό σώμα του νεαρού, τόν άνέστησε ζητώντας του νά σηκωθεί άπό τή νεκρική κλίνη. Ό λαός πού ήταν παρών, βλέποντας τό θαύμα αυτό, ένιωσε δέος καί άνέπεμψε δοξολογία, «ότι έπεσκέψατο ό Θεός τόν λαόν αυτού».

Παρατηρούμε λοιπόν ότι ό Κύριός μας λυπήθηκε βλέποντας τό νεκρό σώμα του νεαρού καί τό πλήθος πού συμπαραστεκόταν στή χήρα μητέρα του. Η λύπη του σχετίζεται ιδίως μέ τή μία άπό τίς δύο φύσεις του· ή ανθρωπότητά του, τά ανθρώπινα συναισθήματά του, έκδηλώθηκαν μέ τόν ίδιο τρόπο, όπως συμβαίνει σέ κάθε άνθρωπο, ό οποίος γίνεται μάρτυρας μιάς τέτοιας σκηνής, δηλαδή τής ταφής ενός νέου. Οί γονείς καί οί συγγενείς είναι άσφαλώς άπαρηγόρητοι. Ψάλλουμε στόν Έπιτάφιο Θρήνο κατά τόν Όρθρο του Μεγάλου Σαββάτου: «Ώ γλυκύ μου έαρ, γλυκύτατόν μου τέκνον, πού έδυ σου τό κάλλος;», άποδίδοντας τόν θρήνο τής Ύπεραγίας Θεοτόκου μπροστά στό νεκρό σώμα του Υιού της. Μπροστά στό γεγονός του θανάτου, καί μάλιστα ενός νεαρού ανθρώπου, είναι δύσκολο νά άπαλύνει κάποιος τόν πόνο των γονέων. Συχνά, καί μόνο ή συμπάρασταση στους πενθούντες έχει μεγάλη άξία.

Ό Χριστός καί ό πόνος του ανθρώπου

Σέ ό,τι άφορά στή θεότητα του Ίησού Χριστού, θά μπορούσε κανείς νά άναρωτηθεί για ποιόν λόγο ένιωσε θλίψη, ένω ως Θεός ήξερε πως θά μπορούσε νά άναστήσει τόν νεαρό. Όστόσο, άπό τήν Καινή Διαθήκη

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Λουκ. ζ' 11-16)

Ἡ κατάλυση τοῦ θανάτου

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐπορεύετο ὁ Ἰησοῦς εἰς πόλιν καλουμένην Ναϊν· καὶ συνεπορεύοντο αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἱκανοὶ καὶ ὄχλος πολὺς. Ὡς δὲ ἤγγισε τῇ πύλῃ τῆς πόλεως, καὶ ἰδοὺ ἐξεκομίζετο τεθνηκώς, υἱὸς μονογενῆς τῇ μητρὶ αὐτοῦ, καὶ αὕτη ἦν χήρα, καὶ ὄχλος τῆς πόλεως ἱκανὸς ἦν σὺν αὐτῇ. Καὶ ἰδὼν αὐτὴν ὁ Κύριος ἐσπλαγχνίσθη ἐπ' αὐτῇ καὶ εἶπεν αὐτῇ· Μὴ κλαῖε. Καὶ προσελθὼν ἤψατο τῆς σοροῦ, οἱ δὲ βασιτάζοντες ἔστησαν, καὶ εἶπε· Νεανίσσκε, σοὶ λέγω, ἐγέρθητι. Καὶ ἀνεκάθισεν ὁ νεκρὸς καὶ ἤρξατο λαλεῖν, καὶ ἔδωκεν αὐτὸν τῇ μητρὶ αὐτοῦ. Ἐλαβε δὲ φόβος πάντας καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεόν, λέγοντες ὅτι προφήτης μέγας ἐγήγερται ἐν ἡμῖν, καὶ ὅτι ἐπεσκέψατο ὁ Θεὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ.

μᾶς εἶναι ἐπίσης γνωστή καὶ ἡ περίπτωση τοῦ θανάτου τοῦ φίλου του, Λαζάρου. Καὶ ἐκεῖ ὁ Κύριός μας, βλέποντας τὸν λαὸ πού θρηνοῦσε καὶ τίς ἀδελφές τοῦ νεκροῦ, λυπήθηκε τόσο πολὺ ὥστε, ὅπως ἀναφέρεται στὰ ἱερά κείμενα, δάκρυσε. Γιατί ἐκδηλώθηκε μέ αὐτόν τὸν τρόπο, ἐνῶ ἤξερε ὅτι μποροῦσε νά τὸν ἀναστήσει;

Ἡ λύπη καὶ τὰ δάκρυά του δὲν ἀφοροῦν μόνο στὴν ἀνθρώπινη φύση του, ἀλλὰ καὶ στὴ θεία. Ὁ Δημιουργὸς τῶν πάντων, αὐτὸς πού πλάθει, πού εὐλογεῖ καὶ ἀγιάζει τὰ σύμπαντα, ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν καὶ ζωῆς χορηγός, ἡ αὐτοζωία, δὲν εἶναι δυνατὸν νά ἀποδεχθεῖ καὶ νά συμβιβασθεῖ μέ τὸν θάνατο καὶ τὴ φθορά. Ἡ κατάσταση τῆς κτιστότητας ἀντιβαίνει στὴν ἀφθαρσία, μέ τὴν ὁποία μᾶς προίκισε ὁ Τριαδικὸς Θεὸς κατὰ τὴ Δημιουργία. Μέ τό προπατορικό ἀμάρτημα εἰσῆλθε ἡ φθορά στὴν κτίση καὶ ἀμαυρώθηκε ἡ εἰκόνα τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἄνθρωπος πλάστηκε γιὰ νά ὁμοιάσει στὸν Θεὸ μέσω τῆς κοινωνίας μαζί του. Ὁ θάνατος εἶναι ἐνάντια στὴ ζωὴ. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς μπροστά στό γεγονός τῆς ταφῆς λυπήθηκε, γιατί ἔβλεπε ὅτι τό πλάσμα, πού ὁ ἴδιος εἶχε δημιουργήσει, κατέληγε στὸν τάφο ἐξαιτίας τῆς φθορᾶς τῆς ἀνθρώπινης φύσης. Ἄν ἐμεῖς, οἱ ἄνθρωποι, φτιάχναμε κάτι μέ ἀγάπη καὶ ζῆλο, κάτι ὁμορφο καὶ ἀξιόλογο, καὶ μετὰ τό βλέπαμε στὸν κάλαθο τῶν ἀχρήστων, δὲν θά μᾶς προξενοῦσε αὐτὸ θλίψη; Πολὺ περισσότερο ἰσχύει τό ἴδιο γιὰ τὸν Θεό, ὁ ὁποῖος δημιούργησε τὰ πάντα μόνο ἀπὸ ἀγάπη, διότι ὁ ἴδιος εἶναι ἡ Ἀγάπη.

Ἡ βεβαιότητα τῆς αἰωνιότητος

Ἡ φθορά ὡς κατάσταση τῆς κτιστότητας βρίσκεται σέ ἀντίθεση μέ τό ἀγαπητικό καὶ σωτηριολογικό σχέδιο τοῦ Θεοῦ. Ἡ συμμετοχὴ μας στὴ

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ἐκείνον τόν καιρόν, ὁ Ἰησοῦς πῆγε σέ μιά πόλη πού λεγόταν Ναϊν· καί μαζί του πήγαιναν πολλοί μαθητές του καί πολύ πλῆθος. Ὄταν πλησίασε στήν πύλη τῆς πόλεως, ξαφνικά ἔβγαξαν ἔξω ἕναν νεκρό, πού ἦταν ὁ μονάκριβος γιός τῆς μητέρας του, ἡ ὁποία ἦταν χήρα καί μαζί της ἦταν ἀρκετό πλῆθος τῆς πόλεως. Καί ὅταν τήν εἶδε ὁ Κύριος, τή συμπόνεσε καί τῆς εἶπε: Μὴν κλαῖς. Ἀφοῦ πλησίασε, ἄγγιξε τή σορό, ἐκεῖνοι πού τή μετέφεραν σταμάτησαν, καί εἶπε: Νεαρέ, σέ διατάζω νά σηκωθεῖς. Τότε ὁ νεκρός ἀνακάθισε καί ἄρχισε νά μιλάει, καί ὁ Ἰησοῦς τόν παρέδωσε στή μητέρα του. Ὅλοι κυριεύθηκαν ἀπό φόβο καί δόξαζαν τόν Θεό καί ἔλεγαν ὅτι προφήτης μέγας ἐμφανίστηκε σέ ἐμᾶς, καί ὅτι ὁ Θεός ἦλθε νά βοηθήσει τόν λαό του.

(Ἀπό τή νέα ἔκδοση: Ἡ Καινή Διαθήκη, τό πρωτότυπο κείμενο μέ νεοελληνική ἀπόδοση τοῦ ὁμοτ. καθηγ. Χρ. Βούλγαρη, ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

θεία Κοινωνία, στό ζωντανό σῶμα καί αἷμα τοῦ ἀναστάντος Θεοῦ, εἶναι τό δῶρο πού μᾶς προσφέρει γιά αἰώνια ζωή ἐκεῖνος πού, μὴ ἀνεχόμενος τόν θάνατο, τόν κατήργησε μέ τή θυσία του καί ἀνακαίνισε τήν ἀμαυρωμένη του εἰκόνα. «Εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καί ζωὴν αἰώνιον» εὐχεται ὁ ἱερέας κατὰ τή μετάδοση τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων στούς πιστούς. Ἄς προσερχόμαστε λοιπόν μέ σεβασμό, μέ πίστη καί μέ ἀγάπη στό ἱερό Ποτήριο γιά τή θεία Μετάληψη, ἄς προετοιμαζόμαστε πνευματικά μέ τήν ἐξομολόγηση τῶν ἁμαρτημάτων μας καί τήν καθημερινή μας νήψη καί ἄς ἀγιαζόμαστε μέ τή μετάληψη τοῦ σώματος καί τοῦ αἵματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἀρχιμ. Ἄ. Ἀ.

Νέα ἔκδοση τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας

ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗ

Ὅμοτ. Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

Ἡ ἈΝΘΡΩΠΙΝΗ ΖΩΗ ΜΕΤΑΞΥ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ ΚΑΙ ΘΘΙΚΗΣ

Ὅρθόδοξοι βιοηθικοὶ προβληματισμοί
(ΣΤ' ἀνατ., σχῆμα 14x21, σελ. 240)

Ἡ ἐπιστήμη τῆς Βιοτεχνολογίας καί Βιοϊατρικῆς θέτει καίρια ζητήματα ἠθικῆς φύσεως πού ἄπτονται τῆς ἀξίας τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου. Στό παρόν ἐπιστημονικό πόνημα χριστιανικῆς Βιοηθικῆς ὑπογραμμίζεται ἡ ἀρχή τῆς Ὁρθόδοξης Θεολογίας ὅτι ἡ ζωή εἶναι κτῆμα καί δωρεά τοῦ Θεοῦ, γι' αὐτό οἱ ἐπιστήμονες θά πρέπει νά τήν προσεγγίζουν μέ τήν ὀφειλόμενη σεμνότητα, σεβασμό καί εὐθύνη.

9 Ὀκτωβρίου 2022: ΚΥΡΙΑΚΗ Γ΄ ΛΟΥΚΑ

Ἰακώβου ἀποστόλου, υἱοῦ τοῦ Ἀλφαίου (α΄ αἰ.). Ἀβραάμ τοῦ δικαίου καί τοῦ ἀνεψιοῦ αὐτοῦ Λώτ (2100 π.Χ.), Ποπλίας μάρτ. (α΄ αἰ.), Ἀνδρονίκου ὁσίου καί τῆς συμβίου αὐτοῦ. Ἦχος: πλ. δ΄ – Ἑωθινόν: ΣΤ΄ – Ἀπόστ.: Β΄ Κορ. στ΄ 16 - ζ΄ 1 – Εὐαγ.: Λουκ. ζ΄ 11-16.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 16 Ὀκτωβρίου, Δ΄ Λουκᾶ.

Ἀπόστολος: Τίτ. γ΄ 8-15 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. η΄ 5-15.

ΣΕΜΙΝΑΡΙΟ ΕΚΜΑΘΗΣΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΝΟΗΜΑΤΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ

Ἡ προσφορά τῆς ἀνόθευτης καί εἰλικρινοῦς ἀγάπης ἀποτελεῖ τό κίνητρο τῆς δημιουργίας καί λειτουργίας τοῦ Σεμιναρίου Ἐκμάθησης τῆς Ἑλληνικῆς Νοηματικῆς Γλώσσας. Οἱ συμμετέχοντες σ΄ αὐτήν τήν ἐκπαιδευτική δραστηριότητα τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, ἡ ὁποία προσφέρεται δωρεάν, ἔχουν τή δυνατότητα νά βοηθήσουν ὄλους τοὺς συνανθρώπους μας πού στεροῦνται τήν ἀκοή, ἔχοντας ὅμως ἄλλες διεξόδους ἐπικοινωνίας καί οἱ ὅποιοι συγχρόνως διψοῦν νά μάθουν γιά τόν Θεό καί τήν Ἐκκλησία.

- Ἐναρξη μαθημάτων: Τήν Πέμπτη 29 Σεπτεμβρίου πραγματοποιήθηκε ἡ ἔναρξη τῶν μαθημάτων τοῦ Σεμιναρίου.
- Γιά περισσότερες πληροφορίες οἱ ἐνδιαφερόμενοι μποροῦν νά ἀπευθύνονται: α) Στό Γραφεῖο Κατηχήσεως καί Νεότητος τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, τηλ. 210 7272347-348 (καθημερινά 8 π.μ.-2 μ.μ. ἐκτός Σαββάτου καί Κυριακῆς). β) Στό ἠλεκτρονικό ταχυδρομεῖο: katixisi@apostoliki-diakonia.gr καί νά λαμβάνουν πληροφορίες στήν ἰστοσελίδα τοῦ Ὄργανισμοῦ, www.apostoliki-diakonia.gr στήν ἐνότητα *Ποιοί εἴμαστε – Τομέας Κατηχήσεως καί Ὁρθοδόξου Μαρτυρίας*, στήν ὁποία περιγράφονται ἀναλυτικά ὅλες οἱ ἐκπαιδευτικές κατηχητικές δραστηριότητες τοῦ Γραφείου Κατηχήσεως.

Παρακολουθήστε τό Πρόγραμμα τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (www.ecclesia.gr)

«ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ», ἐβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασίου 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθύντης: Μητροπολίτης Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ» σ΄ ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr